

המפלגה הקומוניסטית של פלשתינה

(פאלעסטינישע קומוניסטישע פרטיי)

הוועידה ה-7, דצמבר 1930

תרגום חוברת הוועידה מערבית, מתוך הספר

לחוד או ביחד: יהודים וערבים בפלסטינה (א"י)

על פי מסמכי הקומינטרן (1919-1943)

מאת החבר **לאון זהבי**, הוצאת כתר 2005. עמ' 251-275

בהקדמה לנוסח הרוסי של "החלטות הוועידה ה'7 של מק"פ – ועידת הערביזציה" נאמר שהוועידה מתקיימת בדצמבר 1930 בהשתתפות צירים יהודים וערבים של ארגונים מפלגתיים מכל חלקי הארץ. ההקדמה מציינת שהוועידה מתקיימת בתקופה של "החמרה עצומה של המשבר הכלכלי, התעשייתי והאגרי", "החמרה מרבית של המאבק בין האימפריאליזם והקולוניות", "הגברת ההכנות למלחמה מצד המשטרים האימפריאליסטיים (במיוחד צרפת ואנגליה) נגד ברה"מ", בתקופה של "הרחבת התנועה הקומוניסטית והפיכתה למגלחור להמונים המדוכאים". "הוועידה התקיימה בהסכמת הוועד הפועל של הקומינטרן, האינסטנציה הגבוהה ביותר של התנועה הקומוניסטית" – נאמר עוד במבוא של הנוסח הרוסי – "ודנה בכל המטלות החשובות אשר בביצוען תלויה התפתחותה של המפלגה בעתיד". הנוסח הרוסי הודפס במכונת כתיבה ב־10 עותקים. בין החברים שקיבלו עותק החברים אביגדור וגולד.

אנו מביאים במלואו וכלשונו את הנוסח הערבי של החלטות הוועידה ה'7, שיצא בחוברת מיוחדת הנושאת את התאריך ינואר 1931. העמוד הראשון של הנוסח בערבית מתחיל מאמצע משפט שתחילתו חסרה.

הוועידה ה'7 של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית

דצמבר 1930

... לא רק כדיבורים. יש לפעול למען שחרור הארץ הלאומית מעול הקולונאליזם והציונות ולשחרור החברתי של ציבור העובדים מעול העשירים הבורגנים הערבים.

התנועה הקומוניסטית בפלסטינה הייתה מבודדת בתוך "הגטו" היהודי. כתוצאה מכך התאפיינה בראייה קצרת-טווח, שכן לא הייתה מודעת לאירועים ולהתרחשויות שמחוץ לתחום ה"גטו". אם לפעמים הייתה מגיבה להתרחשויות, הדבר בא באיחור ולאחר מעשה. לפעמים התקבלה תפישת אירועים אלה מבעד לעיניים יהודיות, דבר שהיה בו ליצור תמונה מוטעית ולגמרי לא מציאותית של אירועים אלה. לפיכך, מסלול קביעת מדיניות החוץ והפנים שלה היה עקום ומפותל. הדוגמה הטובה ביותר שאנו יכולים לספק, כתמיכה ברברים אלה, היא ההיערכות של המפלגה אז, לפני ארבע שנים, בנוגע לתפקיד הנוכחי והעתיד שהמיעוט היהודי בפלסטינה אמור למלא לאור היותו "מיעוט המתנגד לכיבוש הבריטי", כל עוד מצבו של ציבור הפועלים היהודים זהה לזה של האיכרים והפועלים הפלסטינים, אומללים וקשי יום, וכל עוד "התנועה הציונית היא תנועתם של מספר מועט של בנקאים ואינה תקפה לגבי כלל המיעוט הלאומי היהודי בפלסטינה"*, ולאור ההערכה כי "אין מיעוט לאומי בעולם שסובל דיכוי מעין זה המופעל על המיעוט הלאומי היהודי בפלסטינה",** וההערכה כי הכיבוש הבריטי הפסיק את העלייה "מחמת חששו מהסכנה האדומה"***.

מתוך ההערכות הנ"ל, אנו מסיקים כי המיעוט היהודי בפלסטינה הוא מיעוט מהפכני וכי העלייה הציונית גם היא מהפכנית, וכי מחובתה של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית להציב "כוח מהפכני" זה בחוד החנית של כל תנועה אחרת הנאבקת בכיבוש או פועלת למען שחרור חברתי, וכי הקומוניסטים היהודים, "הבולשביקים", צריכים להנהיג את הקומוניסטים הערבים: "ערביזציה פלוס בולשביזציה".

על-פי עיקרון מעוות זה פעלה המפלגה הקומוניסטית בעבר. אימוץ דרך זו הוא שהוביל אל הטעויות החמורות וגרם פעמים רבות לכשלון פעולותיה בקרב הפועלים והאיכרים הערבים, עד שפרצה ההתקוממות באב 1929, ותחת שהמפלגה תנהיג את ההתקוממות ותעמוד בראשה, ההתקוממות הפתיעה את המפלגה וקיבלה תאוצה ולהט, תוך שהיא משאירה את המפלגה מותשת ומפולגת מאחור.

אלה הן הסיבות שלבסוף אילצו את הקומוניסטרן להתערב בענייני המפלגה ולכוונה לעבוד באופן נמרץ יותר ורציני יותר מבעבר. הוא סיפק לה הנחיות ועצות מועילות, אשר באו לידי ביטוי בהחלטות הלשכה המדינית ובמכתב הגלוי האחרון. על-כן, הוועידה השביעית קיבלה על עצמה לתקן את טעויות העבר וליישם את החלטות הקומוניסטרן, במיוחד ההחלטה על הערביזציה של המפלגה, מן המרכז ועד התאים ומן התאים עד המרכז, הוצאתה מבידוד והפיכתה למפלגה המקיימת קשר הדוק עם

* שכונה המאוכלסת ביהודים בלבד.

** מאמר החבר חידר על "המהפכה בפלסטין" עמ' 5.

*** מאמר שהתפרסם ב"פורייס" תחת הכותרת "שלוש סוגיות" גליון 30-31.

כריכת החוברת של הוועידה השביעית של מק"פ בשפה הערבית, ינואר 1931

ציבור הפועלים והאיכרים הערביים ועם ציבור העובדים היהודים ומנהיגה אותם, לא רק באופן תיאורטי, אלא גם על-ידי נקיטת פעולות. זאת במיוחד בתקופה הנוכחית, בה גוברים מעשי הדיכוי והטרור שהכובשים מפעילים, והציונים פועלים ביתר מרץ לנישול האיכרים והבדווים מאדמותיהם, ובשעה שהמסכה יורדת מעל פניה של הבורגנות הערבית הבוגדנית עם "הוועד-הפועל" שלה, שמנסה להתפשר עם הכובשים, על חשבון התנועה הלאומית המהפכנית.

בסופו של דבר, אנו רשאים לומר כי ועידתנו השביעית ניחנה בתכונות שלא היו קיימות בכל הוועידות שקדמו לה. החשובה בהן היא היות ועידה זו מושתתת על עקרונות והרכב אינטרנציונליסטי, עד כי השתתפו בה מספר זהה של ערבים ויהודים. בפעם הראשונה בתולדות התנועה הקומוניסטית בפלסטינה, הנציגים הערבים נואמים כמו הנציגים היהודים, תוך שהם מותחים ביקורת ומבליטים את היתרונות ואת החסרונות, ומעלים הצעות מעשיות להרחבת תחום פעילותה של התנועה הקומוניסטית בקרב הציבור הערבי.

מאפיין נוסף של הוועידה הוא הדיון בשאלות שהוועידות הקודמות לא הקדישו להן כל עניין, כמו הסוגיה הלאומית. כלומר, קביעת מעמדו של המיעוט היהודי בפלסטינה כמיעוט מיוחד ושליט, הצורך בהבנת התנועה הערבית לשחרור לאומי וחשיבות התמיכה בה, הסוגיה האגררית האיגוד־מקצועית ועוד סוגיות חשובות נוספות.

הוועידה השביעית של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית הניחה את אבן היסוד לערביזציה של המפלגה, הפועלת על־פי עקרונות האינטרנציונליזם לא רק בתיאוריה ובתוכניות, אלא גם בהרכבה הלאומי. זאת, במטרה לעצב מפלגה בעלת תוכן וצורה אינטרנציונליסטית, אשר ביכולתה לחדור לשורות המוני העם, להובילם לעבר עצמאות לאומית מלאה ולהעלותם על דרך המשטר הקומוניסטי הסובייטי, מפלגה קומוניסטית עם חזון, שתפקידה איננו מוגבל למאבק נגד הכיבוש הבריטי, נגד הבורגנות היהודית ונגד הפיאורליזם הערבי בפלסטינה, אלא מפלגה הפועלת נמרצות למען יצירת ברית איתנים בין המפלגות הקומוניסטיות (מצרים, פלסטינה וסוריה) ולמען הצורך במאבק משותף לגיבוש ברית של רפובליקות פועלים ואיכרים במדינות ערב.

החלטה בעניין פעילות הוועד המרכזי בארבע השנים האחרונות
(התקבלה פה־אחד על־ידי הוועידה השביעית של המפלגה)
סודי.

1. הדו"ח על פעילות הוועד המרכזי מתחלק על פני שתי תקופות: לפני התקוממות האיכרים והברווים באוגוסט 1929, ובפרק הזמן שלאחריה. הפרק הראשון התאפיין מבחינה פוליטית בעליית רמת הדיקליזציה בקרב המוני הערבים משום החרפת הסתירות בין המוני העם העיקריים (ערבים) בארץ לבין האימפריאליסטים והציונות מאידך גיסא, בעליית הדיפרנציאציה והמודעות המעמדית של ההמונים הערבים, ובהגברת הניגודים הפנימיים בתוך הציונות (פשטת הרגל הכלכלית של הציונות ב־7-1926), דבר שהוביל להתנגשויות בין הפועלים היהודיים לבין הבורגנות היהודית.

במהלך פרק הזמן השני התאפיין המצב הפוליטי בהתפתחות בלתי־רגילה של תנועות מהפכניות ערביות, הפועלות נגד גורמי הדיכוי בארץ (עלייה בפעולות הטרור והרדיפה של כוחות הכיבוש), נגד הניצול הקולוניאלי ונגד השתלטות

וגזלת אדמות ע"י הציונים, שהגיעו לשיאן בתקופה זו. הארץ הייתה שרויה, בדרך-כלל, במצב של רתיחה מתמדת, שעברה מדי פעם להתקפה פומבית נגד הקולוניאליזם והציונות (שביתות כלליות, הפגנות, מלחמת גרילה וכו'). באותה תקופה הבשילה המודעות המעמדית של הפועלים הערבים, שבאה לידי ביטוי בצורות של התארגנות (ועידת הפועלים הערבים, איגודים ערביים כלליים). האיכרים התקוממו באופן ספונטני נגד הקולוניאליזם והציונות. באותה תקופה נצפתה צמיחה של רדיקליזציה בקרב התושבים היהודים, תוצאה ישירה של המכות המדיניות שהנחית הציבור הערבי על הציונות ושל המשבר הכלכלי. זאת, לאחר איחודה הזמני של "החזית הלאומית היהודית", אשר צמחה כתוצאה מן השיפור הכלכלי, תוצאה של מאורעות אוגוסט.

2. מפלגתנו התפתחה והתחזקה בתקופה הראשונה (9-1926) במיוחד בקרב הפועלים היהודים. היא הקימה כמה מועדונים ויזמה פעולות פוליטיות וכלכליות [הפגנת המובטלים בתל-אביב, הפגנות ה-1 במאי 1927 ו-1928 בתל-אביב, בחיפה ובירושלים, הפגנה בחיפה נגד המלחמה ב-1927, הפגנה נגד העינויים בירושלים ב-1928, רשימה לבחירות המוניציפליות בירושלים וביפו בשנת 1927, ההצלחה בבחירות לוועידת ההסתדרות בשנת 1927, הצלחת הפגנות ה-1 באוגוסט בשנת 1929 (ירושלים, חיפה תל-אביב)]. כל פעולות ההתנגדות לכיבוש היוו שורה של פעילויות נמרצות של המפלגה, שבעזרתם ניתנה דוגמא מאלפת של מאבק פרולטרני-פוליטי ושל אחדות איתנה בין הפועלים הערביים והיהודיים. במאבקים אלה הצליחה המפלגה בתקופה הנידונה לצרף לשורותיה מספר בלתי-מבוטל של פועלים יהודים.

בעניינים פנים-מפלגתיים הצליחה המפלגה להתגבר על כמה סטיות מסוכנות ומזיקות. היא הצליחה להדוף, בתקיפות וביעילות, את האופוזיציה הטרוצקיסטית, אשר ניסתה לקעקע את פעילות המפלגה בשנים 8-1927, ושללה את פעילותה בקרב הפועלים היהודים (החלוצים), ובה-בעת הביעה אי-אמון מוחלט ביכולתה של המפלגה להפוך ביום מן הימים למפלגה ערבית, והציעה לחברים היהודים לחסל את כל הארגון המפלגתי ולעזוב את הארץ. תנועה אופוזיציונית זו כרתה ברית גלויה עם הטרוצקיסם, אך המפלגה טיהרה את שורותיה מכל הגורמים "הקיצוניים" הללו, בתאום עם המוסד העליון של הקומוינטרן (ועדת הביקורת הבינלאומית), תוך נקיטת פעילות הסברתית ענפה (גם) נגד הסטייה הימנית בתוך המפלגה. זו הופיעה בשנת 1929, על בסיס התנגדות לסממה החדשה של המפלגה: "ממשלת הפועלים והאיכרים", על בסיס הערכה מוטעית לגבי הלאומנות הבורגנית הערבית ולגבי התנועה המהפכנית הערבית העתידית של העם הערבי, וכן על בסיס פירוש אפורטוניסטי מעוות של "השלב השלישי" (הקפיטליזם הבינלאומי לאור המלחמה הקולוניאלית בשנת 1914). המפלגה, בהיאבקה נגד סטיות אלה, רכשה ניסיון חשוב לקראת התפתחותה העתידית ולקראת טיהור שורותיה מכל הסטיות הימניות או השמאלניות. כל הפעולות המבורכות הללו ייוקפו לזכותו של הוועד המרכזי.

3. בהיבעת, הוועידה מצביעה על הטעויות העיקריות בתוכנית הפעולה של הוועד המרכזי באותה תקופה, טעויות שהביאו לכידודה המוחלט של המפלגה מהציבור ולחולשתה הרבה במהלך התקוממות אוגוסט. הפעילות באותה תקופה הצטמצמה בהפצת תעמולה בקרב הציבור הערבי בפרסומים ובאמצעות מועדון "האיחוד" (אל אתיחאד), בנוסף להתקשרויות עם המוסדות העליונים של התנועה הלאומית הערבית, (בשנים 1925-6). למרות זאת, לא הצליח הוועד המרכזי להוביל את המפלגה בדרך המהירה לקראת ערביזציה, שכן ההצלחה האקראית והיחסית של המפלגה בקרב הפועלים היהודים הביאה את הוועד המרכזי לידי הערכה מוטעית של הכוחות המובילים את המהפכה בפלסטינה כארץ חקלאית וכבושה. הערכה מוטעית באשר לתפקידו של המיעוט היהודי המהפכני ככוח "המתנגד לקולוניאליזם" או "נייטרלי", ובעקבותיה הערכה ממעיטה של ההתפתחות המהפכנית המהירה בקרב הציבור הערבי – אשר נבעה מלחצי הכיבוש – והערכת היתר של "התנגדות" הציונות לקולוניאליזם, בלא התייחסות למאבק הלאומי בעל צורה מיוחדת, אשר ניהל הציבור הערבי; בהשוואה מכנית של המתיישבים היהודים לאיכרים הערבים, ועוד כהנה וכהנה לערכות תיאורטיות מוטעות מטעם הוועד המרכזי, או מטעם כמה חברים שלא נתקלו בהתנגדות ראויה מטעם המרכז – כל אלה הביאו לא רק להחלשת מהלך הערביזציה של המפלגה, אלא גם להכשלתו.

4. הוועד המרכזי לא הצליח להכשיר, בין השנים 9-1926, קאדר טוב של מנהיגים מקרב החברים הערבים. הוועד לא הצליח ליצור קשר הדוק עם ציבור הפועלים והאיכרים הערבים. החברים הערבים שהצטרפו למפלגה לא קודמו במידת הצורך והקידום אף נמנע מהם בכוונה, בגלל חוסר יכולתו של הוועד המרכזי לשאת אותם בפעילות וחוסר יכולתו לשכנעם כי המפלגה היא למעשה אוונגרד של התנועה הערבית לשחרור לאומי, וכי הקומוניסטים היהודים מוכנים לעזור לקומוניסטים הערבים, לא מתוך רצון ללמדם ולהנהיגם. באשר לקשרים שהמפלגה טיפחה עם כמה כפרים או קבוצות פועלים (עין כארם, פועלי הרכבת, פועלי מפעל פיל נד ואחרים), קשרים אלה נותקו גם הם. כל הפעילויות שיוזמה המפלגה (להוציא את הפגנות ה-1 באוגוסט 1929), היו בעלות צביון אינטרנציונליסטי רק בסממאותיהן ולא בהרכבן. לפיכך, ובהיכשל רעיון הערביזציה של המפלגה, אבד אמונם של הפועלים והאיכרים הערבים ב"כוחה" של המפלגה וביכולתה לנהל את המאבק.

אין צדק, על-כן, בטענה כי טעויות ומחדלים אלה הם כולם תוצאה של קשיים חיצוניים, כלומר, לא קשורים רק למפלגה. גם אם קשיים אלה היו חמורים (טרור, נחשלות הארץ). אין צדק גם באמירה כי מחדלים אלה הם תוצאה של סטיות פנימיות, שנגרמו על-ידי כמה חברים "מומחים", כאשר אלה נהגו לחרוג ממעגל היחסים המותרים בתוך המפלגה, וביחסם אל החברים הערבים אובחנו סטיות קולוניאליות יהודיות. גם הוועד המרכזי הוא שותף משלים ואחראי על אי-ערביזציה של המפלגה. (כאשר הועלו בתוכו דעות לא מקובלות, לא התקבלו

דעות אלה בהתנגדות הראויה, והוועד לא דאג לדווח על דעות אלה לקומינטרן). עמדת הוועד המרכזי כלפי הסוגיה הלאומית, הסוגיה האגררית, וכלפי התפישה הלניניסטית האמיתית של המדינה הפרולטרית, בהקשר הפלסטיני, היו בבחינת טעות פוליטית חמורה.

5. המחדל המדיני הבא של הוועד המרכזי בתקופה זו התבטא באי־נקיטת עמדה נכונה כלפי הקבוצות הזעיר־בורגניות (במיוחד לגבי ח. ח.). בנתקה את הקשרים עם הוועד־הפועל הבוגדני, המפלגה לא העריכה נכונה את יכולתה לנצל קבוצות אלה והשוותה אותם ל"פועל־ציון" שמאל. היא לא יישמה גם את תוכנית "החזית המאוחדת" עם הגורמים המהפכניים, הכוללים קבוצות אלה, גם במצבים שיש בהם לקרב את המפלגה אל לבו של הציבור הערבי.

כל המחדלים האלה הובילו בסופו של דבר לידי כך שהמפלגה הופתעה מהתקוממות אוגוסט 1929. המפלגה לא הייתה מסוגלת למלא את תפקידה המהפכני החשוב, ובכללל הזדנבה המפלגה אחרי התנועה, על אף נאמנות חבריה לרוח המהפכה. התקוממות אוגוסט הבליטה בבירור את אי־יכולתה המוחלטת של ההנהגה לבצע את משימתה הבסיסית, שהיא ערביזציה של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית.

6. הוועד־הפועל של הקומינטרן הצביע בהחלטותיו שנתקבלו ב־16.10.1929 על מחדליו של הוועד המרכזי והציב תוכנית הבראה למפלגה הקומוניסטית הפלסטינית, כדי לתקן את טעויות העבר שלו ולאמץ מגמה נחרצת של ערביזציה של המפלגה. בעת בה התקבלו החלטות אלה, הופיעו בפורומים המפלגתיים (חיפה) בתקופה שלאחר ההתקוממות, נטיות ימניות אופורטוניסטיות של קיצוניות לאומנית יהודית בעלת צביון ציוני גרידא. על אף ההתנגדות לסטיות אלה, ולמרות גרושם של חברים פעילים, הנגועים בתחושה לאומנית קיצונית, משורות המפלגה, לא הצליח הוועד המרכזי לחולל מהפך פוליטי בכיוון שהצביע עליו הוועד־הפועל של הקומינטרן. הוועד המרכזי לא היה ער לצמיחת הנטייה הלאומנית הקיצונית היהודית, אשר קיבלה ביטוי על־ידי "פירוש" לא נכון של החלטות הוועד־הפועל של הקומינטרן, או בניסיונות להכשלת הפעילות המפלגתית, כמו הטלת ספק בנאמנותם של החברים הערבים למהפכה. לפיכך, כיוון הוועד המרכזי את עיקר מלחמתו כנגד הלאומנות הערבית, מתוך הנחה שעליו להמשיך בהכשלת מילוי חובתה הבסיסית של המפלגה: הערביזציה. באשר למליאת מאי, אשר נערכה תחת הכותרת "ערביזציה פלוס בולשבזציה", היא סיפקה את הראיה לכך שהוועד המרכזי עצמו לא השכיל להבין את המצבים העכשוויים (ואת) החשובה שבהחלטות הוועד־הפועל של הקומינטרן, אשר נתקבלו ביום 16.10.1929. לא זו בלבד, אלא שהוועד המרכזי פעל להטעיית רוב חברי הקאדר וחברי המפלגה, ובכך תרם להתגברות תחושת התסכול בקרב הפועלים היהודים ויצר אווירה של מאבק לאומי בין החברים היהודים לחברים הערבים.

7. התקופה שבמהלכה נערכה מליאת מאי, בה עלתה המפלגה על דרך הסילופים,

עם פרסום המכתב הגלוי של הקומינטרן, אשר הבלית בבירור את מחדלי הנהגת הוועד המרכזי של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית, הייתה אחת התקופות הקשות והעצובות בתולדות המפלגה. היא לא השכילה להפיק תועלת מספקת מההצלחה שרשמה בחודשים הראשונים שלאחר ההתקוממות (עלייה במספר החברים הערבים, ועידה ראשונה של הפועלים הערבים, מסע תעמולה מסיבי סביב שתי שביתות-רעב בכלא). מסע הטרור הקולוניאלי הפתיע את המפלגה, כשהיא עדיין סובלת ממשבר פנימי חמור וללא ועד מרכזי (להוציא חבר אחד). במצב עניינים כזה הצליחה המפלגה בקושי רב לשמור על כמה ממרכזי הכוח שלה בקרב הפועלים הערבים, ואילו בקרב הפועלים היהודים כוחה ירד עד המינימום. עקב כך, המפלגה לא הייתה מסוגלת ליוזם פעילות פוליטית רצינית (ב-1 באוגוסט וב-23 באוגוסט, ביום הנוער ועוד).

8. שיפור כללי בתפקוד המפלגה נרשם בחודשים האחרונים, רק כאשר הקומינטרן הקים מנהיגות מפלגתית בעלת רוב ערבי. מנהיגות זו החלה את פעילותה בהתבסס על החלטות הוועד-הפועל של הקומינטרן מיום 16.10.1929, ובהתאם למכתב הגלוי של הקומינטרן, שראה אור ביום 26.10.1929. הארגון המפלגתי התעורר לפעילות והמסגרות הנלוות התאוששו. התקבלה תוכנית בולשביקית אמיצה למען הערביזציה מלמעלה עד למטה ולהפך. המפלגה צעדה בדרך הנכונה למען הצבתן של מספר סוגיות בראש סולם עדיפויותיה: הסוגיה הלאומית, הסוגיה האגררית, המאבק בקיצוניות הלאומנית היהודית המהווה סכנה פנימית על המפלגה והדיפת הנטיות הלאומניות הערביות במקום שיפיעו. כתוצאה מפעולות אלה התעוררה רוח ההתלהבות בקרב החברים והושגו תוצאות חיוביות ממשיות.

9. התנגדותם הנחרצת של כמה חברים למספר סעיפים במכתב הגלוי, וכן דרישתם של חלק מהחברים שמסכימים אתו רק מילולית, תוך "פרשנות" משלהם למכתב הנ"ל, מביאים אותנו לידי תחושה כי מתגבשת אופוזיציה חדשה לתוכנית הקומינטרן ונגד הוועד-מ של המפלגה, המובילה לשיבוש הערביזציה והכשלתה. נקודות היסוד של אופוזיציה חדשה זו מסתכמים בדבקות בהכנה לקויה של השאלה הלאומית, בהתכחשות לתפקידו של המיעוט היהודי המדכא והקשור לציונות בפלסטינה, בהדגשת הביטוי הקלוקל "בולשביזציה + ערביזציה", בהצגת הדיון בשאלה זו כ"דיון צורני" בלבד, במתן פירוש מוטעה לביטוי "עזרים ומנהיגים", בהכחשת קיצוניות הפועלים היהודים, בקריאה לירידה מהארץ ובהכשלת עבודת המפלגה.

הוועידה דנה את אלה הסוטים מתוכניתם של הקומינטרן והוועד המרכזי של המפלגה ומחליטה שהיא אינה מרשה למצטרפים למפלגה הקומוניסטית הפלסטינית להגן על רעיונות אלה או להפיצם.

10. המסורת המהפכנית הנעלה של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית זוכה להערכת הוועידה והיא מכירה בכל הפעולות המהפכניות הדגולות של הוועד המרכזי במהלך ארבע שנים וחצי. עם זאת, היא מוקיעה בחומרה את הטעויות של

ההנהגה הישנה, שהתגלו במהלך יישום סממתה העיקרית של המפלגה: הערביזציה. הוועידה קוראת לכל החברים, היהודים והערבים, לאמץ את תוכנית הקומינטרן ולהגן עליה, וכן לחמוך בכל כוחם בוועד המרכזי האיטרנציונליסטי החדש, אשר תבחר הוועידה ואשר יוטל עליו ביצוע משימות חשובות בתקופה של התעוררות מהפכנית כלל-עולמית ובמיוחד בארצות ערב.

החלטה

בעניין השאלה הלאומית והעמדה המדינית הנוכחית

א. המיעוט הלאומי היהודי:

1. חובתה של המפלגה וחובתם של חבריה היהודים במיוחד היא לחשוף את מטרתה האמיתית של הבורגנות היהודית ואת עובדת היותה, יחד עם המיעוט הלאומי היהודי בפלסטינה, הנתון להשפעתה, כלי דיכוי עיקרי בידי הכובשים האנגלים נגד התושבים המקוריים הערבים.
2. על המפלגה להסביר לציבור העובדים היהודי כי הבורגנות הציונית ניצלה את היותם מדוכאים במזרח אירופה והפכה אותם לכלי דיכוי ושליטה על ציבור העובדים הערבי. הבורגנות היהודית הפכה אותם לצבא נלווה המנוצל על-ידי הכובש הבריטי, לצורך פעילותו הקולוניאלית בפלסטינה ובארצות ערב השכנות.
3. על המפלגה לחשוף את הרעיון המושחת של הבורגנות היהודית על אודות הקמת "מדינה יהודית", ולהסביר לתומכיו היהודים את האופי הנצלני ואת תאוות השתלטנות הלאומית הקיצונית שברעיון זה.
4. על המפלגה להבהיר לציבור העובדים היהודי כי מהפכות העמים המדוכאים במושבות הקולוניאליות נגד הקולוניאליזם, לוו תמיד בהתקפות הרסניות נגד המיעוטים הלאומיים, אשר שיתפו פעולה עם הקולוניאליזם, וכי מהפכת ההמונים הערבים בפלסטינה נגד הקולוניאליזם מלווה, ותמשיך להיות מלווה בעתיד, במלחמת חרמה נגד המיעוט היהודי, כל עוד מיעוט זה. תומך בקולוניאליסטים האנגלים.
5. המפלגה חייבת לנצל את המשבר בציונות, המתפתח כתוצאה מתמרוני המדיניות של הקולוניאליזם הבריטי (הספר הלבן), על מנת לחזק את השפעות פעילותה בקרב הפועלים היהודים ולפעול למען שחרורם מעול השפעת הציונות האכזרית.
6. על המפלגה לנהל תעמולה ולעורר תסיסה רחבת-הקף נגד ההסתדרות ונגד ססמאותיה העיקריות "כיבוש עבודה" ו"כיבוש האדמה", שמופנות בעיקר נגד הפועלים והאיכרים הערבים. על המפלגה לחשוף את בגידת ההסתדרות בפועלים היהודים עצמם, במהלך השביתות, ולהחיש הקמת אופוזיציה איגוד-מקצועית מהפכנית ומעמדית בתוך ההסתדרות, שתאבק במנהיגי ההסתדרות ובמדיניותם הציונית הקולוניאלית.
7. על המפלגה להבהיר כי המשבר הכלכלי ותאוות הבצע מדרבנים את בעלי ההון

היהודים להורדת שכרם של הפועלים היהודים ולהגדלת מספר שעות העבודה שלהם, דבר המביא לירידה ברמת חייהם והשוואתה לזו של הפועלים הערבים, מה שמוכיח כי לשניהם אינטרס משותף ואויב משותף.

8. על המפלגה להתמיד במאבקה נגד קבוצת "פועלי-ציון" הנחלקת בין הממלאים תפקיד של סוכני הבורגנות היהודית בתוך מעמד הפועלים היהודים, לעוזרים לציונות בהולכת פועלים אלה שולל. על המפלגה לחשוף גם את הסמאות הקיצוניות והשקריות של "פועלי-ציון", סמאות שמטרתן האמיתית היא סיוע לקולוניאליזם הבריטי והשתלטות הבורגנות היהודית.

9. המפלגה צריכה לנהל מאבק חסר פשרות נגד קבוצת "טרומפלדור" הפשיסטית, נאמנת ו'בוטינסקי, ונגד הקבוצה המפלגתית הציונית "ההגנה", אשר מיישמת בראש ובראשונה את רצון המיעוט הלאומי היהודי בחיסול הלאומיות הערבית, תוך שהיא מגוננת על האינטרסים של הבורגנות היהודית ושל הקולוניאליזם הבריטי, הלוחמים בפועלים היהודים המהפכניים.

10. על המפלגה להוריד את המסכה מעל המהות הנציזם-פשיסטית של מדיניות "פועלי-ציון". על המפלגה לחשוף את המדיניות של כלל המפלגות הציוניות, המתונות והקיצוניות גם יחד, שמטרתן אחת היא: מאבק בתנועה הערבית לשחרור לאומי, מאבק באיכרים ובפועלים הערבים, מאבק נגד הפועלים היהודים המהפכניים. כל זאת, לטובתה של הבורגנות היהודית ולטובתו של הקולוניאליזם הבריטי.

11. המפלגה צריכה לפעול לניצול מגמת ההקצנה הגלויה בקרב הפועלים היהודים, אשר הבינו את הרמייה הציונית וחשו את התהום אשר הבורגנות היהודית מנסה לזרוק אליה. על המפלגה לפעול באופן נרחב ובכל דרך אפשרית להשתלטות על רוב הפועלים והפעולות היהודים. פרסומים מחתרתיים וגלויים, מועדוני פועלים חצי-גלויים, פעולות בתוך ההסתדרות ובתוך אגודות הספורט של צעירי "הפועל" וכדומה.

12. על המפלגה א. להבהיר לציבור הפועלים היהודים כי שחרורם ממצב של כניעה לקולוניאליזם הבריטי ושיעבוד לבורגנות היהודית אינו אפשרי, בלי שינטשו את הבורגנות, יתאחדו עם ציבור העובדים הערבים ויסייעו למאבקו למען שחרור לאומי מהעבדות הקולוניאלית. ב. לפעול בה בעת למען פתרון בעיית המיעוט הלאומי היהודי בפלסטינה, על בסיס התפתחות לא קפיטליסטית, כלומר על בסיס סובייטי.

ב. התנועה הלאומית הערבית.

1. המפלגה צריכה להשתחרר מבידודה והתנתקותה מהציבור הערבי. עליה לגבש תוכנית יציבה ליצירת התקשרות עם ציבור זה ועליה לקחת על עצמה את התפקיד הראוי לה במאבק הלאומי נגד הקולוניאליזם ונגד הציונות. עליה לנצל במרץ את הגורמים החיוביים אשר הולידה התקוממות האיכרים והבדווים באוגוסט 1929.

2. המפלגה צריכה לנצל את המשבר הכלכלי-חקלאי הפוקד את הארץ, לשם הגברת פעולותיה המהפכניות וחידוד המאבק של התנועה לשחרור לאומי מהקולוניאליזם, מהציונות ומהפיאודליזם הערבי.
3. על המפלגה לנצל את הקרע בתוך התנועה הלאומית הערבית אשר התפצלה לשניים: פלג הלאומיות הרפורמיסטית, "החזית השלישית", ופלג הלאומיות המהפכנית. על המפלגה להוקיע את בוגדנותם של הנציונל-רפורמיסטיים בוועידה השביעית משנת 1928 (מדיניות ההתחברות וההסכמה עם הקולוניאליזם הבריטי), שהתבצעה באמצעות "הוועד-הפועל הערבי" לפני התקוממות אוגוסט, במהלכה ואחריה. אל לה למפלגה להסס בהוקעת "המועצה המוסלמית" כגוף המגן, בשם הדת והתהילה הלאומית, על האינטרסים של אנשי דת בעלי קרקעות וקבוצת סוחרים בתוך ארצות ערב, תוך שיתוף פעולה עם הגופים הממשלתיים בפלסטינה הקולוניאלית.
4. על המפלגה להרחיב את תחום מאבקה בבורגנות הערבית, שבגדה בתנועת השחרור הלאומי. על המפלגה לחשוף את ההסכם הסודי שנחתם בלונדון בין המשלחת מטעם הוועד-הפועל הערבי לבין הקולוניאליזם הבריטי, ואשר תכליתו סיוע לבורגנות הערבית – משענת נוספת של הקולוניאליזם – וסיוע לשלטון האנגלי במלאכת שעבוד ציבור העובדים הערבים, בתמורה למועצה מחוקקת והקלות כלכליות מגוונות.
5. על המפלגה לפעול במרץ בקרב הנציונאליסטים הערבים הקיצוניים (קבוצת ח. ח.), המתנגדים לכיבוש ומהססים לגבי הסוגיה האגררית. על המפלגה לנצל את מגמת הפיצול המסתמנת בקרב קבוצה זו ולקשר את המהפכנים שביניהם עם מוקד המאבק בקולוניאליזם וכן לפעול נמרצות לצורך גופים רחבים אל מוקד זה בפלסטינה. על המפלגה לפעול גם בתוך מועדוני האגודות של הצעירים המוסלמים וגם בקרב התלמידים ובקרב הבורגנות הזעירה. המפלגה צריכה להתנער מעמדתה הלא גמישה כלפי קבוצת ח. ח..
6. חובה על המפלגה להיאבק בפלג הימני המתגלה בתוך הקבוצה הנ"ל, הנוטה לנציונלליזם רפורמיסטי והמצדד בוועד-הפועל הבוגדני. על המפלגה למתוח ביקורת על הנציונאליסטים הקיצוניים, בעיקר בשאלה האגררית ובנקודות תורפה אחרות. בו בזמן, על המפלגה ליישם את תוכנית "החזית המאוחדת" עם קבוצת ח. ח., באופן הנרחב ביותר, לכרות איתה ברית להקמת תנועות המתנגדות לקולוניאליזם ולהקים יחד איתה ועדי פעולה משותפים, תוך שמירה על עצמאות פוליטית-ארגונית מלאה.
7. על המפלגה לשים קץ לעמדתה הנוקשה באשר לפעילות בקרב האיכרים, תוך ניצול הבוגדנות של הוועד-הפועל הערבי והססנותה של קבוצת ח. ח. בסוגיה האגררית, שהיא השאלה העיקרית של תנועת השחרור הערבית. על המפלגה להכפיל את פעילותה בקרב האיכרים חסרי האדמות, או אלה שאין ברשותם אדמות די הצורך, תוך אימוץ השיטות האלה: פרסומים מיוחדים, הכתובים בשפה פשוטה ומובנת לאיכר, ביקורים בכפרים

הסמוכים, התקשרויות עם המורים בבתי-הספר הכפריים, הקמת עמותות כפריות וכד'.

8. המפלגה צריכה להכפיל את מאמצי הפעולה בתוך האיגודים המקצועיים שקמו לאחר ועידת הפועלים הערבים הראשונה, ולהתנגד בתקיפות לשליטתם של הנציגים-רפורמיסטיים ואנשי הדת בפועלים הערבים ובאיגודיהם. על המפלגה להוקיע בפני הפועלים הערבים את בגידת הלאומנים הרפורמיסטיים בהחלטות ועידתם, ולהבהיר להם איך אלה בוגדים באינטרסים היומיומיים שלהם. על המפלגה להימנע בעתיד מאותן טעויות שבצעה בעבר במהלך פעילותה באיגודים.

9. מחובתה של המפלגה לחשוף לעיני כל את התמרונים של ממשלת "הפועלים" הבריטית, המופעלים כנגד הפועלים והאיכרים הפלסטינים, להסביר לכלל הציבור את מדיניות "הספר הלבן" הקולוניאלית, ולשכנעו כי שחרורו יתאפשר רק ע"י מאבק מהפכני נגד הקולוניאליזם הבריטי, נגד הציונות היהודית ונגד הפאורליזם הערבי.

הדבר החשוב ביותר למלחמה בתמרונים הקולוניאליזם השונים, כמו "המועצה המחקקת", "שיפור" מעמד האיכר וכיוצא באלה, הוא כרגע הכנת ציבור העובדים הערבים לקראת ביצוע...

10. על המפלגה ללכד את הפועלים והאיכרים סביב הסממאות הבאות:

ממשלת פועלים ואיכרים בפלסטינה!

ברית רפובליקת של פועלים ואיכרים בין ארצות ערב!

ג. משימותיה הפנימיות של המפלגה:

1. חובה על המפלגה לאמץ תוכנית יציבה למען הערביזציה עצמה, והצלחתה בפלסטינה, כלומר בקרב הפועלים והאיכרים הערבים (הכוחות העיקריים המניעים את המהפכה), שכן מידת הערביזציה של המפלגה עומדת בקשר ישיר עם מידת קליטתם של קומוניסטים ערבים בשורות הנהגתה. ססמת הערביזציה הייתה ותהייה גם בעתיד, ססמתה העיקרית של המפלגה.

2. על המפלגה לשים קץ לכל הסטיות הימניות והשמאלניות ולפעול למען ביצוע מדויק של התוכנית אשר קבע בעבודה הקומוניטרן.

3. על המפלגה לפעול במרץ וברצינות, כדי לפצות על אובדן חברי הקאדר במהלך מאבקה בקולוניאליזם. הדבר יעשה על-ידי צירוף פועלים יהודים וערבים נאורים אל שורותיה ורתימתם אל הפעילות המהפכנית, תוך חינוכם לערכי הקומוניזם.

4. על המפלגה להרחיב גם את מעגל הביקורת העצמית הבולשבית בשורותיה, החל מהמרכז ועד לתאים, כדי שתבטיח לעצמה תוכנית חכמה וקולעת גם יחד, ועל מנת להופכה למפלגה בולשבית פרולטרית אמיתית ואינטרנציונליסטית, שתנהיג את ציבור העובדים הפלסטינים.

החלטה

בדבר פעילות בכפרים הערביים.

1. בהתחשב במשמעות התקוממות האיכרים ולנוכח מצבה של פלסטינה כחבל ארץ ערבי אגורי, ובהתחשב בתפישתו של הקומוניזם לגבי השחרור הלאומי והחברתי של ארץ זו מעול הקולוניאליזם ומהציונות והבורגנות הערבית, כמבוא להשגת היעד הנדרש: דיקטטורה של מעמד הפועלים, הוועידה גורסת כי המפלגה חייבת להגדיל בראש ובראשונה את הקאדר המהפכני. רק קאדר זה יוכל לכוון ולנתב את התעוררות האיכרים אל הדרך האמיתית, שכן הערביזציה של המפלגה, הפיכתה למפלגה אמיתית עבור ציבור הפועלים הערבים המתקומם, נחשבת לדבר הראשון החיוני ביותר להצלחת פעילותנו בכפרים הערביים.
2. בד בבד עם העמקת השפעתה של המפלגה בקרב עובדי התעשייה, עובדי הנמלים והעובדים השכירים, על המפלגה לפעול למען יצירת קשרים הדוקים עם האיכרים חסרי האדמות או שאין ברשותם די אדמות, ועם סקטור העובדים "הזמניים" שמספרם רב (עובדים עונתיים) ועובדי החקלאות, המהווים קשר חיוני בארצות הערביות בין ה"פלאחים" לבין מעמד הפועלים הצעיר בערים. על המפלגה לפעול גם למען ייסוד איגודים מקצועיים של עובדי הבניין, הזבל, העובדים בעבודות הציבוריות ועובדי החקלאות, תוך כדי העלאת דרישות מיוחדות לטובת עובדים אלה, כמו העלאת שכרם והשוואתו לזה של העובדים היהודים, הפחתת מספר שעות העבודה, ביטול כל צורות הפיאודליזם, שמירה על עבודתם של הנשים והילדים ועוד. זאת, בלי לשכוח כי, בהתאם לתנאים המיוחדים השוררים בפלסטינה, הפעילות בקרב עובדי החקלאות הערבים חייבת להיות מלווה במסע נגד פיטורי העובדים הערבים לטובת העובדים היהודים, המתחרים איתם על העבודה. יש להקים חזית מאוחדת של עובדים ערבים ויהודים, שתפקידה יהיה להיאבק נגד ההשתלטות הציונית ונגד ניצול ציבור העובדים על-ידי הקולוניאליסטים ובעלי המטעים והמפעלים.
3. הססמאות העיקריות והממשיות שיאמצו הפלאחים חסרי האדמות, או אלה שאין ברשותם די אדמות וקבוצות הבדווים העניות, המהווים יחד 95% מהתושבים הלא עירוניים הן: "הפלת הקולוניאליזם הבריטי", שהוא הגורם הקשור בדיכוי הפלאחים (מיסים) וכן בריתם החזק של הציונים ובעלי ההון הפיאודלים. רק על-ידי הפלת הקולוניאליזם הבריטי, אם כן, אפשר לפתור את שאלת האיכרים, היא שאלת האדמות.
4. "האדמה שייכת לאלה המעבדים אותה בדם וביזע". התמורה לעיבוד האדמה היא לא חמישית ולא עשירית. "אף לא דונם אחד לגזלנים הקולוניאליסטים הציונים". "מאבק מזוין של האיכרים נגד כל ניסיונות השתלטות הציונים על אדמותיהם ושחרור מהפכני של האדמות, עליהם השתלטו הממשלה, בעלי המזון הציונים הקולוניאליסטים והחברות הציוניות. שחרור האדמות מבעלי

הקרקע הגדולים ובעלי המטעים, חלוקתן והעברתן לבעלות האיכרים העניים ועובדי החקלאות." העניין יופקד בידי ועדות שהם יקימו מבין שורותיהם. אלו הן סממאותיה של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית, בנוגע לשאלת האדמות. יש צורך חיוני בהצגתן ובהבחרתן בפני האיכרים, וכן יש צורך להמחיש בעבור הברווים את הצורך לשמור על שדותיהם ולהילחם בכל ניסיון להוציאם משדות אלה.

5. בתגובה לריכזי מטעם הממשלה, יש לאמץ ולקדם את הסממאות הבאות: אי-תשלום מיסים (עשירית), סירוב תשלום פיצויים שהוטלו על הכפרים (לאחר התקוממות אוגוסט), גירוש אנשי המשטרה מכפרי האיכרים ופעולה למען שחרור האיכרים שנכלאו. יש להסביר לאיכרים כי אין די בהתנגדות פסיבית (אי-תשלום מיסים וסירוב לעבודות כפייה), כיוון שפתרון בעיה כואבת זו בלתי אפשרי ללא מהפכה מזוינת, בהנהגת מעמד הפועלים הערבי.

6. יש להילחם בכל צורות הניצול השונות המופעלות על האיכרים הערבים מטעם בעלי האדמות, למשל: אי-תשלום חובות לבעלי האדמות והמלווים בריבית, השתלטות על כלי הזריעה הנחוצים לאיכר והתנגדות לעיקול עדריו אם לא עמד בתשלום חובותיו. יש לעגן דרישות חלקיות אלה של האיכרים במאבק הפוליטי הכלכלי נגד בעלי האדמות, נגד ספקי ההלוואות בריבית, נגד הנהלת הווקף וכד'.

7. אי-הכרה בהסכמי מכירת האדמות שנערכו לרעתו של האיכר ומאבק בציונים הגוזלים את אדמות האיכרים. דחיית ההצעה למעבר לחלקת אדמה חלופית בתוך הארץ או בסוריה או במזרח הירדן. קריאה לפועלים היהודים להתנתק מהחבורות הציוניות הקולוניאליות והגזלניות ולהילחם בחבורות אלה. הברווים והאיכרים צריכים לאמץ צעדים אלה על מנת להדוף את המתקפות הציוניות.

8. על האיכרים להקים לעצמם גופי עזר שיתנגדו לגופים הפיאודליים (המועצה, השייח'ים) ולהרכיב לעצמם "ועדות איכרים" שינהיגו את התנועות השונות הנלחמות בהשתלטות הציונים על אדמות הממשלה, ויקראו לאי-תשלום מיסים, וכן ינהיגו את האגודות השיתופיות הפועלות למען אי-תשלום קנסות ולשם גיוס האיכרים מהכפרים הסמוכים ומהמחוז על מנת לסייע לכפרים הנתונים למתקפות של גזלת אדמותיהם ע"י הציונים (ואדי אל חווארת', ערב אל רמאל ואחרים). בנוסף לכך, על האיכרים להקים ועדות לצורך מאבק במבצעי "החינוך" הממשלתיים (כפי שקרה בטירה ובחברון) ולהיאבק בדיכוי המופעל מצד בעלי האדמות, כפי שקרה (ליד שכם).

9. צריך להעלות את רמת המאבק בלאומנים הרפורמיסטיים ובמשטפי הפעולה האחרים עם הקולוניאליזם והציונות, ולהתנגד בעוד מועד לפרויקטים הכוזבים והמגוונים המכונים "עזרה לאיכרים" מצד הממשלה ובעלי האדמות. יש לחשוף את מגרעותיהם של הצעות סימפסון (פרויקט הבנק החקלאי – הלוואות לאיכרים). יש להבהיר לחקלאים כי עניינם אינו עניין של בקשת רחמים, אלא

ביטול מיסי החמישית והעשירית. לא יצירת חובות חדשים, אלא מחיקת חובת ישנים. לא בנק חקלאי של בעלי האדמות והחקלאים העשירים, אלא ביטול המיסים וההשתלטות על האדמות.

הערה: אין מנוס ממאבק נגד הסממאות הרפורמיסטיות ונגד הפרויקטים הקולוניאליים השונים. סממאות ופרויקטים אלה יוצרים אשליות אצל האיכר ומכוונים להרגעתו, אך למעשה הם מגבירים את שיעבודו (כי הבנק החקלאי וההלוואות הן אמצעי לגזלת האדמות מהאיכרים). סממאותינו קוראות לפתרון מהפכני של שאלת האדמות ולא לפתרון רפורמיסטי.

10. חלק מרכזי וכרור בפעילותה ההסברתית של המפלגה צריך להיות עניין חשיפתה ברכים של המנהיגות הבוגדנית של קבוצת "האפנדים" המשוחדים ושל המועצה המוסלמית העליונה והעומד בראשה. עלינו להדגיש את הדוגמה של התקוממות אוגוסט בפני האיכרים, ולהבהיר להם כי מאבקם והקרבנותם יובילו בהכרח אל תוצאה מסוימת, כאשר יהיו מסוגלים להביס את המתיישבים הציונים, את הממשלה הקולוניאלית ואת בעלי האדמות והפיאודלים. עלינו להצביע בתעמולתנו על שיתוף הפעולה של המנהיגות הערבית עם הקולוניאליזם הבריטי, בזמן שהאחרון הוציא להורג שלושה מהפכנים ערבים צעירים, ולהבהיר כי 99% מהאדמות נמכרו לציונים, באמצעות אותם עשירים ערבים בעלי אדמות. אנו צריכים לחשוף את צביעותה של הבוגרנות הערבית גם במהלך אותה תקופה, שבה ניסתה לרכוש בידה את אדמות האיכרים, על מנת "להציל" מידי הציונים, כדי שתוכל לנצל, בעצם, את האיכרים (דבר זה מסביר את מאבק הבוגרנות הערבית נגד הציונות).

חשוב מאוד להיאבק בתעוזה במתווכי הקרקעות מקרב האיכרים ולרתום מאבק זה למלחמה בציונות ולמלחמה בבעלי האדמות הגדולים. במהלך פעילותינו ככפרים, עלינו להתחשב בגורמים הסביבתיים והדתיים, שהם תוצאה של נחשלותם וחוסר מודעותם של האיכרים. בשלב הנוכחי, אסור לפגוע בשום אופן בענייני דת באנשי הדת ובאנשי הווקף.

11. עלינו להוקיע נמרצות את התעמולה הציונית הפעילה, אשר מפיצה ההסתדרות בשיתוף עם כמה גורמים ערבים משוחדים (מחמד אל-טוויל, יוסף אל-ג'ראר ועוד רשימה ארוכה), המסתתרים תחת תעמולה שקרית של "שלום". תגובתנו לכך צריכה להתמקד בפרסום פשעי הציונים בעפולה ובוואדי אל חווארת' ודומיהם. לגבי ססמת "סולידריות הפועלים", שההסתדרות מדברת בה רבות, תגובתנו לכך צריכה להתמקד בהזכרת פשעי הציונים, תוך כדי נסיונם להשתלט על עבודותיהם של הפועלים הערבים "כיבוש עבודה" במושבות ובערים.

12. יש להפיץ תעמולה רחבת היקף על השיטה שנקטה ברית המועצות בפתרון הבעיה האגררית (המועצות), ועל הניסיון של רבבות האיכרים הסינים. עלינו לעודד את האיכרים שיבטחו בעצמם ושבכותם ליצור לעצמם תנאים של מאבק למען הקמת ממשלת פועלים ואיכרים, שהיא הממשלה היחידה המסוגלת לפתור את כל בעיותיהם של האיכרים.

13. יש לערוך ביקורים קבוצתיים של פועלים ואיכרים גם יחד, בכפרים הסמוכים לערים, דבר שיש בו לתרום להשגת ברית ממשית של איכרים ופועלים.
14. על המפלגה להציב דרישות שיש בהם להקל על חיי היום יום של האיכרים, כמו השקיית אדמות על חשבון הממשלה, שיפור הרכבים והחזלת תעריפי הובלת היבולים החקלאיים, ביטול עבודות הכפייה, עזרה לאיכרים (לא ע"י הלוואות, אלא בסיוע לאיכרים העניים במיוחד) בזמן התרחשות רעידות אדמה ובצורת, ובפרוץ מכת הארבה והעכברים ושאר אסונות טבע. צריך לדרוש בניית בתי-ספר ובניית בתי-חולים בכפרים, ביטול עונש מאסר בגין חובות, ביטול הפקעת רכוש האיכרים, ההלקאות וכו'.
15. חיוני לנצל את המועדים (ימי שישי, הנביא ראובן, הנביא צלאח הנביא משה) באופן נרחב, להפצת תעמולה לקידום המהפכה האגררית. במועדים אלה עולה רוח הלחימה של האיכרים.
16. הפרסומים בכתב המכוונים אל האיכרים צריכים להיות כתובים בשפה פשוטה, עם מסרים קצרים ויעילים ולהיות מופצים ע"י האיכרים עצמם.
17. ההתארגנויות בכפרים צריכות לקבל צורת כדלקמן: הקמת ועדות איכרים, עמותות מקומיות של איכרים שאין ברשותם אדמות או אין ברשותם די אדמות. ועדות אלה ייבחרו באופן דמוקרטי ויזכו באמונם המוחלט של האיכרים. הסיוע הממשלתי יחולק באמצעותן בלבד. במקרה של צורך בחלוקת אדמות מדינה, החלוקה תיעשה באמצעות ועדות אלה.
18. הדבר החיוני ביותר הנדרש כעת הוא לארגן קבוצות מפלגתיות ואגודות של צעירים קומוניסטים, להנהגת הפעילות בקרב האיכרים.

החלטה

בעניין המאבק נגד התנועה הציונית

1. המאבק נגד הציונות הוא חלק בלתי-נפרד מבעיית האדמות. הדבר מחייב את המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית להבהיר לציבור הערבי ולציבור היהודי כי התיישבות היהודים על אדמת פלסטינה אינה אפשרית בלי גזלה של אדמות האיכרים והבדווים הערבים, בעזרת הקולוניאליזם הבריטי, וכי מחובתם לפעול יחד במאבק נגד קולוניאליזם ציוני אכזרי זה.
2. קודם להתיישבות יהודית גזלנית זו, נשלח חיל החלוץ של הציונים באמצעות "העלייה" (ההגירה הציונית), בתיאום בין הקולוניאליזם הבריטי לבין הבורגנות היהודית. הגירה ציונית זו לפלסטינה אינה פועל יוצא ממצבם הכלכלי הקשה של המהגרים, אלא אדרבא, היא תוצאה ישירה של התעמולה הציונית הפוליטית. אין מטרתה העיקרית לחלץ את העולים ממצוקתם הכלכלית, אלא לחתור למען הקמת "מדינה יהודית", בחסות החרב האנגלית. העלייה הציונית פועלת, אם כן, להתגרות בציבור הערבי וחותרת להסלים את הסכסוך הגזעי בין המיעוט הלאומי היהודי לבין הציבור הערבי המדוכא. אין לציונות כל עניין בהגירה רגילה של

פועלים ואיכרים אל פלסטינה או אל כל חבל ארץ אחר. המפלגה הקומוניסטית דורשת חופש הגירה מוחלט וביטול כל ההגבלות הקיימות נגד הגירת פועלים מכל המינים לארץ (ערבים, איטלקים, יהודים, מצרים וכו') לצורך מציאת עבודה ופרנסה. אבל באותה עת המפלגה הקומוניסטית פועלת להוקעת האמת העומדת מאחורי העלייה הציונית הבורגנית הקולוניאלית ועושה את כל אשר ביכולתה על מנת להפסיקה באופן מוחלט.

3. על המפלגה להפעיל את כל כוחה, כדי לשכנע את המהגרים הערים לניגודים בין הבורגנות הציונית לבין הפועלים היהודים, ובצל המתח שנוצר עקב פשיטת הרגל הכלכלית של הציונות, לעבור ממחנה הציונות הגזלנית אל מחנה תנועת השחרור הערבית, בהנהגת המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית.

4. קבוצת הפועלים היהודים, אשר נשארה בארץ לאחר שהתאכזבה מהציונות והצטרפה לשורות המהפכה המונהגת ע"י המפלגה הקומוניסטית, אמורה להיות "הקבוצה הפעילה ביותר" במאבק נגד הציונות ושותפיה הסוציאלי-פשיסטים. קבוצה זו צריכה להילחם בקולוניאליזם בתוך שורות הציונות ומחוצה להם ולפעול לניתוק שאר הפועלים היהודים מההנהגה הבורגנית הסוציאלי-פשיסטית.

5. בהתאם לכך, המאבק בציונות צריך להתנהל בראש ובראשונה סביב השאלות המעוררות מחלוקת קשה בין הציונות לבין הציבור הערבי, כדוגמת שאלת "כיבוש העבודה" ו"כיבוש הקרקע". באותה עת, יש לפעול להכשלת כל ניסיון לניצול הפועלים היהודים המורעבים, שההסתדרות מארגנת על מנת להילחם בפועלים הערבים. מאבק זה צריך להיות מנובט לא רק נגד הקולוניזטורים, העיריות והגופים הציוניים. המאבק יופנה גם נגד ראשי ההסתדרות אשר הדביקו תווית של מאבק לאומי להתקוממות הפועלים היהודים הרעבים (ההסתדרות, יחד עם הבורגנות הציונית עומדות בראש רשימת האשמים בהרעבת פועלים אלה). חשיפת פניהם האמיתיים של הציונות, ההסתדרות ופועלי-ציון שמאל על סממאותיהם, צריכה להיות מלווה בפעולות אחווה בין המובטלים היהודים והערבים. הקמת חזית מאוחדת צריכה לשמש אמצעי מאבק נגד הקולוניזטורים הציונים מחד גיסא ונגד ההסתדרות וסממאותיה "כיבוש העבודה" ו"כיבוש הקרקע" מאידך גיסא.

6. ראוי וחיוני להיאבק ללא רחמים בקולוניזטורים הציונים ובמעשיהם הנוראים, דוגמת "ההשתלטות על אדמות האיכרים" וגזלתן מידיהם. יותר מזה, על הפועלים היהודים המהפכנים לא להסס בהגשת סיוע בנשק לאיכרים הערבים במלחמתם נגד אלה המנסים להשתלט על אדמותיהם. עליהם גם להצביע בפעילותם ההסברתית על כך שההתיישבות על אדמות נגזלות תוביל ללא-ספק אל מתקפה אינסטינקטיבית של האיכרים כנגדם, וכי במהלך המהפכה האגררית לא יהיה מנוס מגירוש אלה שהשתלטו בעבר הקרוב על האדמות – יחד עם גירוש הקולוניאליזם – ואילו המתיישבים היהודים אשר ביססו את אחיזתם באדמות הגזולות יינצלו מן הגירוש אם יתמכו במרץ בתנועת השחרור

המהפכנית של האיכרים נגד הקולוניאליזם הבריטי והציונות, תוך שהם מתנתקים לגמרי מהבורגנות היהודית.

7. הקומוניסטים והפועלים היהודים המהפכניים צריכים להשתתף בכל גופי ההתיישבות הציונית (ההסתדרות, "הנוער העובד", "הפועל" וכד') המורכבים מפועלים יהודים ולנצלם לטובת מאבקם בציונות. עליהם לרתום כמה שיותר פועלים יהודים אל מאבק זה.

מדיניותם של מנהיגי גופים אלה מכוונת להרחקת המהפכנים היהודים מגופים ציבוריים, דבר המדגיש במיוחד את הצורך שבמהלך פעילותנו לא נאבד את הקשר עם הפועלים היהודים. ההתבטאויות הקיצוניות בדבר החרמת ההסתדרות והריסתה מבחוץ, והחרמת יתר הגופים הציונים, יכולות רק לעזור לציונים, שכן, חשיבותה של הפעילות בתוך גופים אלה איננה רק לצורך ניצולם מפני שהם חוקיים, אלא לחיזוק המאבק נגד הציונות בתוכם.

8. לשם הרחקת הפועלים היהודים מדרך הציונות, חשוב לתמוך במאבק הפועלים הערבים נגד הקולוניאליזם. חשוב גם לארגן הפגנות עממיות אינטרנציונליסטיות, שבהן ייטלו חלק פועלים ערבים ויהודים, תחת דגלה של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית. פעולות מעין אלה חשובות יותר מההסברה המודפסת ומתעמולת הכרוזים.

9. המפלגה צריכה להרוס עד היסוד את חזיונותיהם של הפועלים היהודים באשר לגורלם עת תוכרז ממשלה של פועלים ואיכרים ערבים. על המפלגה להיאבק גם בתעמולה בדבר הטבח שמפיצים בעלי האדמות ובעלי ההון וכן בדיסאינפורמציה הטוענת כי חייהם והתפתחותם של היהודים בפלסטינה יובטחו רק בעזרת החרב האנגלית. המפלגה תעשה זאת ע"י הסברה בקרב הפועלים היהודים. הסברה שתיעשה קודם כל ע"י חבריה הערבים. במסע הסברה זה תדגיש המפלגה כי בד-בבד עם ביטול המונופולים הציוניים הבורגניים ועם העלאת רמת חייהם של הפועלים הערבים והיהודים, ממשלת הפועלים תפעל להבטחת זכויותיהם של הפועלים היהודים כמיעוט לאומי ותפעל להחייאת המורשת התרבותית לאומית שלהם ותדגיש בפניהם כי פתרון הבעיה הלאומית היהודית תלוי אך ורק במאבק נגד הקולוניאליזם והציונות.

10. התעמולה הציונית הנרחבת נגד ברית-המועצות לא הצליחה לפורר את האהדה העמוקה שהפועלים היהודים (אפילו אלה מביניהם בעלי האמונות הלאומניות היהודיות הקיצוניות) רוחשים לשלטון הדיקטטורה של הפרולטריון. הפתרון היעיל ביותר לבעיית המיעוט היהודי הוא זה המתבצע בברית-המועצות. שם פועלים לשילוב הפועלים והאיכרים היהודים בחקלאות ובתעשייה. על-כן חיוני לחשוף את התעמולה הציונית השקרית אודות ברית-המועצות, יחד עם הרמת המסך מעל התפקיד שהמיעוט הלאומי ממלא ב"בית הלאומי" (פלסטינה), שלא רק פועל לדיכוי הפועלים הערבים ומשמש כלי בידי הקולוניאליזם (קורבנותיה הראשונים של מדיניות זו הם ציבור העובדים

היהודים), אלא שמיעוט זה עצמו נתון תחת הקולוניאליזם הבריטי ומנוצל ע"י הבורגנות היהודית והבריטית גם יחד, דבר המחייב מיעוט זה ליטול תפקיד גדול במאבק נגד הציונות.

החלטה

בעניין הנוער הקומוניסטי.

1. התגברות האיבה בין הקולוניאליזם לבין התנועה המהפכנית בארץ מציבה את הפלאחים ואת הנוער הערבי העובד והלומד בראש שורות המהפכה.
2. הפעילות בקרב הצעירים העובדים, הסטודנטים והאיכרים, צריכה, על-כן, להיות אחת המשימות החשובות ביותר בעבור המפלגה.
3. לא זו בלבד שהוועד המרכזי של המפלגה לא ייחס עד היום כל חשיבות לפעילות הנוער הקומוניסטי, אלא שהוא דחה פעילות זו בשל אי-הגשת עזרה ולנוכח התחלופה המתמדת של חברי הוועד המרכזי של הנוער הקומוניסטי.
4. ארגון הנוער של המפלגה, יחד עם הוועדים המקומיים, צריכים לייחד תשומת-לב מרבית לתנועת הנוער.
5. הצעד הראשון שעלינו לנקוט עכשיו, לשיפור תפקודו של הנוער הקומוניסטי, הוא עריכת כנס מוגבל של פעילים צעירים בהשתתפות חברים ערבים רבים. בכנס זה יידונו הדרכים הטובות ביותר להפיכת ארגוני הנוער בפלסטינה לאגודות ציבוריות. המתכנסים יבחרו גם ועד מרכזי חדש לנוער הקומוניסטי. ועד זה יפעל באופן עצמאי, יהיה כפוף ישירות להנהגת הוועד-הפועל של אינטרנציונל הנוער הקומוניסטי ויגיש סיוע מרבי לוועד המרכזי של המפלגה.
6. ערביזציה מואצת של ארגוני הנוער הקומוניסטי היא לא רק אפשרית לנוכח המצב המהפכני המתאים לכך, אלא שהיא יכולה להיות אמצעי לערביזציה של המפלגה עצמה.

החלטה

בעניין הפעילות האיגוד-מקצועית

המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית פועלת להקמתם ולארגונם של איגודים מעמדיים כלליים ומהפכניים, שיאגדו בתוכם את ציבור הפועלים ללא הבדלי שפה, לאום ודת. איגודים אלה יכולים לשמש נשק בידי מעמד הפועלים במאבקו למען שיפור מצבו הכלכלי, ולשיפור המשמעת במאבק המעמדי. הם ישמשו כוח עזר למפלגה הקומוניסטית בארגון מאבקה הפוליטי למיגור הקולוניאליזם, הציונות והפיאודליזם ולמען הקמת ממשלת פועלים ואיכרים.

המצב השורר בפלסטינה והתנאים המתקיימים בה (הסתדרות קולוניזטורית, מעמד פועלים ערבים חדש, לאומנות קיצונית בקרב הפועלים היהודים, פיגור וחוסר ניסיון ארגוני של הפועלים הערבים) מחייבים את המפלגה הקומוניסטית לתכנן ולעצב פעילות מיוחדת בקרב הציבור הערבי ובקרב הציבור היהודי למען השגת יעדה הכללי בתחום הפעילות האיגוד-מקצועית ולשם קביעת משימות בעבור כל אחד מתחומי פעילותה.

הפעילות האיגוד-מקצועית בקרב הפועלים הערבים היעדר החשוב ביותר שאנו צריכים לראות מול עינינו הוא הגברת פעילותנו בקרב האיגודים הערביים הרפורמיסטיים, במטרה להשתלט עליהם ועל סניפיהם.

הדרך שתוביל להשגת יעד זה היא:

1. הקמה וארגון של אפוזיציה איגוד-מקצועית מהפכנית במרכז ובכל הסניפים, ללא יוצא מן הכלל.
2. המרצת הפעילות המעשית בתוך איגודים אלה, הצבת דרישותיהם היומיומיות המוחשיות של העובדים בראש פעילותה בתוך האיגודים (דוגמת העלאת שכר, צמצום שעות העבודה וכל מה שמעיק על העובדים באופן יומיומי).
3. הגברת הביקורת וההנהגה המהפכנית בתוך הסניף, על מנת להופכו לאיגוד אידיאלי.
4. ההכנות לוועידת הפועלים הערבים הראשונה המחישו בעבורנו את הצורך בהתארגנות ואילו הוועידה השנייה צריכה להעניק לארגון איגוד-מקצועי זה הנהגה מעמדית אמיתית.
5. הקמה וארגון סניפים ואיגודים המקצועיים, במקומות שבהם אין מתקיימת פעילות איגוד-מקצועית, והקמת איגודים של עובדי חקלאות.
6. מאבק נגד ההשפעות הבורגניות והרפורמיסטיות בתוך האיגודים בפרט ובקרב הפועלים בכלל.
7. מאבק בתוך האיגודים, למען פופולריזציה של האינטרנציונליזם הפרולטרני.
8. מאבק נגד הציונות ונגד המניפולציות של ההסתדרות ושל פועלי-ציון.
9. הוצאה לאור והפצה גלויה של חומר הסברה בקרב הפועלים הערבים.
10. טיפוח קשר הדוק עם האיגודים בארצות השכנות.

א. חובתה העיקרית של המפלגה בשלב זה היא פעילות בתוך האיגודים המקצועיים. לשם כך נחוץ מאבק החלטי וחוסר רחמים נגד כל מחרימי האיגודים, גם אם יסתתרו מאחרי משפטים "מהפכניים". אך אל לנו לנטוש את הפעילות בקרב הפועלים הבלתי-מאורגנים, המהווים את רוב רובו של מעמד הפועלים הערבי. יש חשיבות להתאגדויות הבלתי-מאורגנות (ספונטניות). התאגדויות אלה הוכיחו כי יש להן חשיבות לא רק בעבור העובדים המתאגדים, אלא גם במאבק המעמדי הכללי. לרוב שימשו התאגדויות אלה מנוף להתארגנות איגוד-מקצועית (בחירת ועדים מטעם ההתאגדויות).

ב. יש צורך בהקמת תאים מהפכניים של פועלים, לא רק בתוך האיגודים המקצועיים, אלא גם במפעלים, בבתי-המלאכה, בקרב בעלי המקצועות החופשיים ובקרב הפועלים הבלתי-מאורגנים.

ג. אנו צריכים להילחם בכל כוחנו במועדונים שנפתחו על יד ההסתדרות, פועלי-ציון והמיסיונרים של "מקא". ססמתנו במלחמה זו תהיה "אל תלכו למועדונים שייסדו הקולוניאליסטים, או אלה הנתונים תחת חסותם." אך אנו צריכים לשלוח את חברינו אל המועדונים בעלי הצביון הציבורי, על מנת שיפעלו בתוכם, תחת הסממה של אחדות הפועלים הערבים והיהודים, על בסיס המאבק המעמדי.

ד. הסכנה העיקרית בפעילות האיגוד-מקצועית היא הגבלתה לדרישות כלכליות בלבד. ההסתדרות מאחורי הטענה בדבר פעילות לגלית להצדקת הגבלה זו היא לאמיתו של דבר הפקרת ההשפעה הפוליטית על הפועלים בידי הנציגול-רפורמיסטיים הבוגדים ובידי הציונים. יש צורך להצביע בפני הפועלים על הקשר הישיר בין העשירים לבין הקולוניאליזם הבריטי ולהבהיר להם את הקשר ההדדי הקיים בין מאבק פוליטי לבין מאבק כלכלי. יש לקיים פעילות הסברתית על אודות הסוגיות הפוליטיות (המאבק בקולוניאליזם, המחאה נגד הטרור, הפקעת אדמותיהם ורכושם של האיכרים, הצורך באיחוד המאבק עם הפועלים בשאר המדינות, ב-1 במאי וב-7 בנובמבר, העזרה החומרית והמורלית וכן הלאה).

ה. הרפורמה החשובה ביותר היא תוכנית הדרישות החלקיות (חקיקה למען הפועלים, חוק הפיצויים, עזרה למובטלים, קופת-חולים וכיוצא באלה).

ו. מאבק נגד הסתגרות האיגודים. בארץ כמו פלסטינה אפשר לצרף אל האיגודים בעלי מלאכה שאינם מעסיקים עובדים.

ז. ארגון המובטלים בעזרת ועדי מובטלים.

הפעילות האיגוד-מקצועית בקרב הפועלים היהודים.

בניגוד לפועלים הערבים, הפועלים היהודים מאורגנים ברובם, 95% מהפועלים היהודים המאורגנים נתונים להנהלתה של ההסתדרות הקולוניזטורית הציונית. זוהי הוכחה לכך שיש צורך בפעילות איגוד-מקצועית גם בקרב הפועלים היהודים. כל טענה על כך שתפקידנו בהסתדרות הסתיים ופעילותנו בתוכה הסתיימה וכי עלינו לפעול להריסתה מבחוץ, פירושה החרמת ההסתדרות. זוהי סטייה מהדרך הלניניסטית של פעילות איגוד-מקצועית בקרב כ-25 אלף פועלים יהודים, המאורגנים בהסתדרות. מספר זה כשלעצמו מחייב פעילות בקרב פועלים אלה.

1. צורת חייהם של הפועלים היהודים היא כדלקמן: ראשית, הם מופלים לטובה בהשוואה לעמיתיהם הערבים (לא רק בשכרם, אלא גם בשאר תחומי החיים, כמו בתי"ח, בתי-ספר וכו').

2. ראשי ההסתדרות הגבילו אותם לתחום היהודי והרחיקו אותם מהציבור הערבי.
3. הנהלת ההסתדרות היא ציונית והיא סוכנת של הקולוניאליזם הבריטי והבורגנות הציונית, ונתונה להשפעת הקיצוניות הלאומנית ולתפישה הקולוניזטרית.
4. על-כן אין מטרת פעילותנו בהסתדרות השתלטות על ההנהגה ועל המשרות השונות. מטרתנו היא להשפיע על מסה גדולה ביותר של פועלים יהודים ולצרפם למאבק המעמדי האינטרנוציאליסטי-פרולטרי. איחודם של הפועלים היהודים והערבים, במסגרת איגודים מעמדיים ומהפכניים משותפים, אינה אפשרית בלא לדגל מעל ראשיהם של מנהיגי ההסתדרות.
5. הדרכים הקלות והיעילות ביותר המשמשות את הציונים ואת הסוציאל-פשיסטים במלחמתם נגד התעמולה הקומוניסטית, היא הרחקתם וגירושם של הקומוניסטים. ההטפה להריסת ההסתדרות מבפנים, בטרם נרכוש אהדת חלק גדול מהפועלים ובטרם נישען על חלק גדול מתוכם, יכולה רק לסייע להנהגת ההסתדרות. הניסיון שלנו בחיפה ובתל-אביב המחיש בעבורנו כי הרחקת המהפכנים הקיצוניים מההסתדרות אפשרה לציונים להרחיקנו לא רק מההסתדרות, אלא גם מכלל הפועלים.
6. לפיכך, אחת המשימות החשובות שלנו היא הרחבת פעילותנו וחיווק עמדתנו בהסתדרות. אנו צריכים להמשיך ולהוקיע את בגידת ההסתדרות, בגידה פוליטית וחברתית, תוך כדי מאבק גורלי נגד הציונות. יש להרחיב מאבק זה באמצעות חוגי פועלים מהפכניים, באמצעות החברים הקומוניסטים ובאמצעות חוגים של החברים המגורשים מההסתדרות. יש להקים חוגים מהפכניים אופוזיציוניים חדשים מלמטה. תפקיד חוגים אלה יהיה ניהול מאבק מעמדי על סוגיות קונקרטיות והרחבת השפעתם על חברי ההסתדרות מן השורה. לכשיגבשו חוגים אלה לכלל כוח משמעותי, ינהלו מאבק גלוי נגד הציונות ונגד ראשי ההסתדרות ומדיניותם האיגוד-מקצועית.
7. יחד עם זאת, יש להילחם בסטיות הימניות, שמקורן באי הבנת שינוי סמאותינו לאחר התגבשות התנועה האיגוד-מקצועית הערבית, כמו אימץ ססמת ועידה כללית של ההסתדרות ובחירות לוועדות העירוניות.
8. יש להקדיש תשומת-לב לפועלים הבלתי-מאורגנים, מבלי להחליש את פעילותנו בהסתדרות. על-כן, מה שחשוב הוא לא הפעילות להגברת ההכרה המעמדית, אלא הפעילות הקונקרטית של מאבק מעמדי באיגודים המקצועיים וכד', דבר שיאפשר באמצעות שיתופם של הפועלים הערבים.
9. יש לדאוג לעובדי החקלאות, לחיווק עמדותינו בקרב עובדי התובלה, עובדי המפעלים ודומיהם. אנו צריכים לפעול בקרב עובדי החקלאות, כדי להתקשר עם האיכרים הערבים.
10. יש לחזק את הפעילות האיגוד-מקצועית בקרב הנוער (ראה החלטה בשאלת הנוער).

ברכות לוועידה

ברכת המפלגה הקומוניסטית הסורית.

חברים יקרים,

עיינו בכל הדיונים וההחלטות של ועידתכם המפלגתית האחרונה. לדאבוננו, לא עלה בידינו לשלוח כמה חברים להשתתף בוועידה חשובה זו.

אנו מברכים על המהלכים אשר החלטתם לנקוט למען הערביזציה של המפלגה-האחות השכנה לנו. אנו מברכים גם על החלטותיכם – ומצטרפים אליכם בקריאה לחברי המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית – להפסיק את הוויכוחים התיאורטיים ולהתחיל ליישם במרץ את ההחלטות אשר קבלה הוועידה. אנו שולחים את ברכותינו הקומוניסטיות ומריעים בקול רם:

תחי הערביזציה של המפלגה הקומוניסטית בפלסטינה!

תחי המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית!

5.1.31

הוועד המרכזי

המפלגה הקומוניסטית הסורית (סקציה של הקומינטרן)

ברכת המפלגה הקומוניסטית המצרית.

חברים יקרים.

בשם עשרות מיליוני הפועלים והאיכרים במצרים העצובה הכבושה, ובשם קרוביהם הסובלים מנחת זרועו של הקולוניאליזם הבריטי האכזר, בשם איכרי סודאן ותושביה הנתונים תחת הקולוניאליזם הבריטי ובעלי בריתו הקפיטליסטים הסודאנים, ובשם המפלגה הקומוניסטית המצרית הסובלת מהקשים שבחוקי העריצות וגזירותיהם הרודניות, ומהטרור הלבן הממשלתי, אנו מברכים את ועידתה הכללית של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית, שהיא גם ועידתנו הכללית. כי מצרים הכבושה ופלסטינה המדוממת הן חבל ארץ אחד, שאין בתוכו כל הפרדה, זולת הגבולות המדומים, אשר נקבעו באמצעות מדיניות של כיבוש והשתלטות. שתינו נתונות תחת עול הקולוניאליזם והנצלנות הקפיטליסטית הלאומנית. יעדינו זהים ואויבנו אחד הוא. מעומק לבנו אנו מאחלים לכם הצלחה בקבלת החלטות אמיצות נגד אויבינו המשותפים, כיוון שכל הצלחה של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית או המצרית היא נזק לקולוניאליזם הבריטי ולהפך.

חברים,

הקולוניאליזם הבריטי, יחד עם אלה המזדנבים מאחוריו מבין תושבי הארצות, מנהל את העניינים ומכוונם כראות עיניו ובהתאם למטרותיו, תוך שהוא מגייס לצורך כך את מי ממנהיגי המפלגות וראשיהם שהוא חפץ בהם, תוך זלזול בכל הנורמות והחוקים הקיימים. בעשותו כן, הוא איננו רואה למול עיניו דבר, זולת האינטרס הקולוניאלי וקידום המטרות הקפיטליסטיות.

חברים,

המפלגה הקומוניסטית המצרית קראה תכופות, וקוראת גם ביום זה, לכל מעמד הפועלים המצריים לסמוך על עצמו בלבד ולא על אחרים, מאחר שהמפלגות ממשיכות לשטות בו, להזניח אותו ולהשתמש בו להשגת יעדיהן הפרטיים. המפלגה הקומוניסטית המצרית חוזרת ומשננת לעברו את עצותיה וקוראת לו להתאחד לכדי חזית מאוחדת הדוקה, שתפעל נגד העריצות של המשטרים הנוכחיים ושתשים קץ להשפלה ולשיעבוד.

חברים,

זוהי שעת המלחמה ואותותיה. הנה לכם כי תראו שרודנות העריצים גוברת ואותות הרוע נגלו לעיני כל, כי רק פסע מפריד את הפועלים מעליבות חיים ואומללות נצחיים. פסע זה, אם יושלם, יטביע על מצח הפועלים לדורות הבאים אות קלון וחרפה שלא ימחו לעולם. אנו מזהירים אותם לבל תהיה אחריתם חרפה וגורלם השפלה. שומה על הוועידה הכללית של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית לאמץ החלטות נחרצות ולקרוא לפועלים מכל העמים להתלכד סביב המפלגה הקומוניסטית ולהתעטף בדגלה האדום, כשהיא מובילה אותם אל המאבק ואל הקרב וההקרבה, עד לשחרור לאומי ומעמדי.

תחי ברית המפלגות הקומוניסטיות של מדינות ערב!

יחי מעמד הפועלים והאיכרים הפלסטינים יהודים וערבים, המאוחדים מאחורי המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית!

יחי מעמד הפועלים והאיכרים המצריים המאוחדים כנגד הקולוניאליזם ובעלי בריתו!

תחי הוועידה של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית!

מזכ"ל המפלגה הקומוניסטית המצרית (סקציה של הקומינטרן)

ברכות הוועידה

אל הוועד-הפועל של הקומינטרן.

הוועידה השביעית של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית משגרת ברכות חמות אל מטה המהפכה העולמית, הוועד-הפועל של הקומינטרן, אשר יוביל באמצעות הנהגתו הלניניסטית את מעמד הפועלים עד לניצחון המוחלט על האויבים הקפיטליסטים והקולוניאליסטים. הוועידה מכריזה סולידריות מוחלטת עם מאבק המטה נגד כל הסטיות הימניות והשמאלניות מהפרוגרמה הבולשביקית המקורית. המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית חותרת להימנות על השורות הקבועות והנאמנות של אוונגרד פועלי כל העולם ופועלת לתמיכה בעמים המדוכאים.

תחי המדינה הקומוניסטית!

יחי הקומינטרן והוועד-הפועל הלניני שלו!

אל: המפלגות הקומוניסטיות השכנות (מצרים וסוריה).

חברינו היקרים.

ועידתנו השביעית, אשר סיימה את עבודתה לאחרונה, שולחת לכם ברכות מהפכניות וברכות אחוה. היעד העיקרי שהוועידה הציבה לעצמה הוא ערביזציה של המפלגה. ערביזציה אמיתית, הנחשבת כצעד עיקרי לקראת מילוי החובה ההיסטורית הגדולה המוטלת על שכמן של שלוש המפלגות הקומוניסטיות שלנו. חובת מיגור השלטון הקולוניאלי מכל ארצות ערב ושחרורן הלאומי והחברתי.

חברים, אנו מאמינים שעל אף כל פעולות הדיכוי הקולוניאליות ועל אף החוקים "המיוחדים" אשר קבעו השלטונות הקולוניאליים למלחמה בתנועה הקומוניסטית, פעולותינו ממשיכות קדימה ותנועתנו תשתלט על סקטורים חדשים של פועלים ואיכרים, דבר שיצרף אל שורות מפלגותינו ציבור רחב של אנשים והן תהיינה מסוגלות לכונן ברית קומוניסטית היכולה להוביל את המהפכה נגד הקולוניאליזם הבריטי, הצרפתי ונגד הפיאודלים, בדרך לכינון ברית רפובליקות של פועלים ואיכרים בארצות ערב.

תחי המפלגה הקומוניסטית המצרית!

תחי המפלגה הקומוניסטית הסורית!

קדימה בדרך לכינון ברית קומוניסטית בין שלוש המפלגות!

ברכת הוועידה

אל חברינו בבתי-הכלא.

הוועידה השביעית של המפלגה הקומוניסטית הפלסטינית שולחת ברכות אל כל הקומוניסטים ואל אוהדינו היושבים בבתי-הכלא של הקולוניאליסטים, בגלל מלחמתם בקולוניאליזם ולמען שחרור פרולטרי.

אין כל ספק כי עבודת הוועידה היא צעד חשוב במסלול התפתחותה של התנועה הקומוניסטית בארץ והיא בגדר מהפכה פוליטית עיקרית לקראת הערביזציה ולקראת יישום החלטות הוועידה-הפועל של הקומינטרן. זוהי ההוכחה לכך כי מפלגתנו חיה ומתפתחת על אף התרחבות מעגל הטרור הקולוניאליסטי.

המכות הנוחתות על ראש הקולוניאליזם הבריטי הן תוצאה מהתפתחות הזרם המהפכני והן מהוות סימן לכך שקרב היום בו נהרוס את בתי-הכלא של הקולוניאליזם ונשפוט את כל התליינים בעוון מעשיהם הנפשעים.

ואתם, חברינו האסירים, שימרו על סולידריות פרולטרית והאמינו בתנועתנו הקומוניסטית, כי רק שני דברים אלה יש בהם להקל את ייסורי המאבק שאתם מנהלים בין כתלי הכלא.

הלאה הטרור הקולוניאלי!

יחי שחרור האסירים המהפכניים!

ברכת הוועידה

אל תלמידי המחלקה הערבית באוניברסיטה הקומוניסטית של עמלי המזרח
במוסקבה.

חברינו היקרים,

הוועידה השביעית של מפלגתנו הקומוניסטית הפלסטינית, משגרת לכם ברכות
בולשביקיות כנות. החלטות ועידתנו, ועידת הערביזציה, אינן מוגבלות רק לצורך
קבלת ההחלטות הללו, אלא גם ליישומן המהיר בפועל. על-כן אנו מקווים כי לאחר
סיום לימודיכם הקומוניסטיים הלניניים תירתמו אל המאבק, תעמדו בשורות
הקדמיות של תנועת השחרור המהפכנית ותפעלו למען יישום החלטות ועידתנו
השביעית.

יחי ציבור הסטודנטים של הפועלים הקומוניסטים !
